

Αυτό το θαύμα το έκανε ο Κύριος Ιησούς Χριστός στα Ιεροσόλυμα, αμέσως μετά την απειλή των Ιουδαίων να τον λιθοβολήσουν, αλλά ο Ιησούς εξήλθε του ιερού, δια μέσου αυτών, και έτσι ανέχωρησε.

Και ενώ ανεχωρει, ειδεν ανθρωπον τυφλον εκ γενετης. Και ηρωτησαν οι μαθητές αυτού, λέγοντες, Ραββί τις ημαρτεν, ούτος η οι γονείς αυτού ὥστε να γεννηθῇ τυφλός; Απεκριθὼν ὁ Ἰησοῦς, Οὔτε οὗτος ημαρτεν, οὔτε οι γονεῖς αυτού, ἀλλὰ δια να φανερωθῶσι τα ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

Ο Κύριος εξήγησε ότι δεν υπήρχε καμία σχέση της αναπηρίας του παιδιού με τις αμαρτίες των γονέων, που βεβαίως κάποιες σαν άνθρωποι και αυτοί θα έκαναν στη ζωή τους. Στην πραγματικότητα όλοι οι άνθρωποι, μετά την ανυπακοή των πρωτοπλάστων Αδάμ και Εύας, ήταν τυφλοί εκ γενετής πνευματικά και η διαφορά με τον τυφλό ήταν ότι ο τελευταίος ήταν και ανατομικά τυφλός, αλλά πιο εύκολα ιάσιμος όπως αποδείχθηκε. Για την θεραπεία της πνευματικής τυφλότητας των ανθρώπων, έπρεπε να επιστρατευτεί η ανείπωτη αγάπη του Πατέρα και η σταυρική θυσία του Υιού Του Ιησού Χριστού, που στοίχησαν πολύ και στους δυο, έργο που θαύμασαν οι ουρανοί και το σύμπαν ολόκληρο (Ιωάννης, γ':16).

Είναι γνωστό ότι οι ασθένειες αλλά και οι θλίψεις δεν έρχονται πάντοτε σαν αποτέλεσμα αμαρτίας, το αντίθετο μάλιστα, είναι περισσότερο σύνηθες να πάσχουν οι δίκαιοι, όπως π.χ. ο Ιωβ και αναρίθμητοι άγιοι μάρτυρες.

Αλλά ποια έργα του Θεού φανερώθηκαν δια του τυφλού;

Μπορούμε να πούμε ότι φανερώθηκε η θεία δύναμη του Χριστού, διότι δεν ήταν ένα θαύμα π.χ. να πέσει ένας πυρετός ή να καθαριστεί ένας λεπρός, αλλά θαύμα που προϋποθέτει μια δημιουργία. Από ατροφικά μάτια να δημιουργήσει με λάσπη ο Σωτήρας Χριστός, δυο υπέροχους οφθαλμούς. Συνεπώς ήταν ένα θαύμα που απεδείκνυε όχι απλώς την θεία δύναμη του Ιησού αλλά και την Θεότητα Αυτού ως δημιουργού.

Εγώ πρέπει να εργάζωμαι τα έργα του πέμψαντός με, εωσού είναι ημέρα• έρχεται νύξ ὅτε ουδείς δύναται να εργάζεται. Ενώσω είμαι ἐν τῷ κόσμῳ, είμαι φῶς τοῦ κόσμου.

Για τον Κύριο η ημέρα αυτή ήταν μέχρι την σταυρική Του θυσία, όταν αμέσως πριν παραδώσει το πνεύμα Του στον Πατέρα, αναφώνησε το θριαμβευτικό, 'τετέλεσται'.

Για τον καθένα από εμάς, τους αναγεννημένους χριστιανούς, από την

στιγμή που θα λάμψει το φως του Χριστού μέσα στις καρδιές και τις διάνοιές μας και εννοήσουμε τον ουράνιο προορισμό μας, πρέπει χωρίς οκνηρία να εργαζόμαστε με πάθος την σωτηρία μας, όσον διαρκεί η επίγεια ζωή μας, καθ' όσον το τέλος είναι άγνωστο και η ημέρα εργασίας είναι η σημερινή ημέρα, γιατί αύριο δεν ξέρουμε αν θα είναι η δική μας.

Βέβαια το έργο του Κυρίου επί της γης συνεχίζεται, διότι μετά την αποχώρησή Του, απέστειλε άλλο Παράκλητο, το Άγιο Πνεύμα, για να συνεχίσει το έργο της σωτηρίας των ανθρώπων. Έτσι το Άγιο Πνεύμα στηρίζει και συνεχίζει να εκτελεί το έργο του Χριστού στη γη, αναγεννώντας και αγιάζοντας αυτούς που πίστεψαν σε Αυτόν.

Ο Κύριος είπε: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου· όστις ακολουθεί εμέ δεν θέλει περιπατήσει εις το σκότος, αλλά θέλει έχει το φως της ζωής» (Ιωάννης, η':12). Είναι δηλαδή ο ήλιος της δικαιοσύνης και το φως της αλήθειας που ήλθε στην γη όχι μόνον να φωτίσει δια του ευαγγελίου τις σκοτεινές καρδιές και διάνοιες των ανθρώπων που βλέπουν μόνο με τα φυσικά τους μάτια, αλλά και για να ανοίξει τους οφθαλμούς των σωματικά τυφλών.

Αφού είπε ταύτα, έπτυνε χαμαί και έκαμε πηλόν εκ του πτύσματος και επέχρισε τον πηλόν επί τους οφθαλμούς του τυφλού και είπε προς αυτόν· Ύπαγε, νίφθητι εις την κολυμβήθραν του Σιλωάμ, το οποίον ερμηνεύεται απεσταλμένος. Υπήγε λοιπόν και ενίφθη, και ήλθε βλέπων.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο Κύριος θα μπορούσε με ένα λόγο να θεραπεύσει τον τυφλό. Στο παρόν θαύμα κάνει κάτι το ιδιαίτερο, χρησιμοποίησε λάσπη και άλειψε τους οφθαλμούς του τυφλού. Επίσης αντί για νερό έβαλε το σίελό Του. Όπως διαβάζουμε στη Γένεση, ο Τριαδικός Θεός έπλασε τον άνθρωπο από χώμα ποτισμένο με υδρατμούς (Γένεση, β':5-7) και με το θαύμα αυτό ο Κύριος φανεώνει έμμεσα σε κάθε ειλικρινή αναζητητή της αλήθειας, ότι είναι ο δημιουργός του ανθρώπου.

Η εντολή που έδωσε στον τυφλό ήταν να πάει να πλυθεί από την λάσπη, στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Πιστεύουμε ότι με αυτή την εντολή ο Κύριος ήθελε να δείξει αφενός ότι δεν είχε ανάγκη από την λάσπη σαν απαραίτητη προ υπάρχουσα ύλη για να δημιουργήσει δυο υγιή ματιά, μιας και εκ του μηδενός δημιούργησε τον κόσμο και αφετέρου έπρεπε να δοκιμασθεί και η πίστη του τυφλού αν ήταν πρόθυμος να εκτελέσει την εντολή του Κυρίου, όσον και δυσεξήγητη και αν του φαινόταν. Για την θεραπεία τόσο του σώματος όσο και της ψυχής, είναι απαραίτητο να συνεργήσει στην θεία χάρη και ο άνθρωπος

με την πίστη του στον Κύριο και στον λόγο Του. Ο τυφλός πειθάρχησε μη αφήνοντας την αμφιβολία και δυσπιστία να επικρατήσουν. 'Και ήλθε βλέπων', που σημαίνει ματιά υγιέστατα εμφανίστηκαν στη θέση των ανενεργών των δικών του.

Έτσι και σήμερα άνθρωποι με πίστη και υπακοή πηγαίνουν 'τυφλοί' στον θρόνο του Κυρίου και επιστρέφουν βλέποντες, πηγαίνουν αδύναμοι και γίνονται δυνατοί δια της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος, πηγαίνουν ταραγμένοι, αηδιασμένοι και απογοητευμένοι από τα 'χαρούπια' της αμαρτίας και γεμίζουν με αγάπη, ειρήνη, χαρά, ελπίδα και γενικά με τον καρπό του Αγίου Πνεύματος (Γαλάτες, ε':22,23).

Οι δε γείτονες και όσοι έβλεπον αυτόν πρότερον ότι ήτο τυφλός έλεγαν δεν είναι ούτος, όστις εκάθητο και εξήτει; Άλλοι έλεγαν ότι ούτος είναι. Άλλοι δε ότι όμοιος αυτού είναι. Εκείνος έλεγεν ότι εγώ είμαι. Έλεγαν λοιπόν προς αυτόν. Πως ηνοιχθησαν οι οφθαλμοί σου; Απεκρίθη εκείνος και είπεν. Άνθρωπος λεγόμενος Ιησούς έκαμε πηλόν και επέχρισε τους οφθαλμούς μου και μοι είπεν. Ύπαγε εις την κολυμβήθραν του Σιλωάμ και νίφθητι. αφού δε υπήγα και ενίφθην, ανέβλεψα. Είπον λοιπόν προς αυτόν. Που είναι εκείνος; Λέγει. Δεν εξεύρω.

Οι γείτονες έκπληκτοι διαφωνούσαν εάν ήταν ή όχι ο τυφλός που ζητούσε ελεημοσύνη. Την διχογνωμία την έλυσε ο ίδιος λέγοντας, 'Εγώ είμαι' και στην ερώτηση που του έκαναν πως έγινε το θαύμα εκείνος ομολόγησε το πως ενεργήσε σ' αυτόν ο Ιησούς, τον οποίο μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν τον είχε δει με τα νέα του μάτια.

Αυτήν την ομολογία του πρώην τυφλού την κάνουν από τότε μέχρι και σήμερα όλοι όσοι στη ζωή τους, γνώρισαν τις ευεργεσίες των ενεργειών του Θεού και την δια της πίστεως χάρη Του, που έχουν σαν αποτέλεσμα την αναγέννησή τους και την ενδυνάμωσή τους δια του Αγίου Πνεύματος. Πού είναι εκείνος; Ρώτησαν με μίσος εκείνοι που λίγο πριν ήθελαν να λιθοβολήσουν τον Ιησού. 'Δεν εξεύρω', απάντησε ο τυφλός γιατί μέχρι τότε δεν είχε ιδεί τον ευεργέτη του.

Φέρουσιν αυτόν τον ποτέ τυφλόν προς τους Φαρισαίους. Ήτο δε σάββατον, ότε έκαμε τον πηλόν ο Ιησούς και ήνοιξε τους οφθαλμούς αυτού. Πάλιν λοιπόν ηρώ των αυτόν και οι Φαρισαίοι πως ανέβλεψε. Και εκείνος είπε προς αυτούς. Πηλόν έβαλεν επί τους οφθαλμούς μου, και ενίφθην, και βλέπω. Έλεγαν λοιπόν τινές εκ των Φαρισαίων. Ούτος ο άνθρωπος δεν είναι παρά του Θεού, διότι δεν φυλάττει το σάββατον.

Το θαύμα τούτο ήτο πρωτοφανές στην ιστορία του Ιουδαϊκού λαού. Και θα περίμενε κανείς να δεχθούν τον Ιησού σαν Μεσσία, αντί αυτού

όμως τον θεωρούν ότι δεν είναι από τον Θεό γιατί έκανε τη θεραπεία το Σαββάτο.

Έφεραν λοιπόν τον πρώην τυφλό προς τους Φαρισαίους και αυτοί λόγω της κατ' αυτούς παράβασης του νόμου περί της αργίας του Σαββάτου, αντί να τον συγχαρούν για την θεραπεία του, τον ανακρίνουν σαν να ήταν ένοχος ο ίδιος.

Αυτός καίτοι αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο, απάντησε με παρρησία λέγοντας, 'πηλό μου έβαλε, νίφτηκα και τώ ρα βλέπω'. Η ειλικρινής αυτή απάντηση, τους έκανε να παραδεχθούν μεν το θαύμα, αλλά συνέχισαν να κατηγορούν τον Κύριο, γιατί το έκανε το Σαββάτο.

Συμβαίνει δυστυχώς η διαστροφή της ουσίας του νόμου, όπως και η τυπολατρία, να οδηγούν τον πιστό μακριά από το θέλημα του Θεού. Γίνονται επικριτές και κατήγοροι για δήθεν παραβάσεις, ενώ αυτοί δεν διστάζουν να παραβούν σοβαρές εντολές του ηθικού νόμου και να φθάνουν μέχρι εγκλήματος, μιας και λίγες ώρες πριν ήθελαν να λιθοβολήσουν τον Κύριο, γιατί τους είπε, 'Πριν γείνη ο Αβραάμ, εγώ είμαι' (Ιωάννης, η΄:58).

Άλλοι έλεγαν· Πως δύναται άνθρωπος αμαρτωλός να κάμνη τοιαύτα θαύματα; Και ήτο σχίσμα μεταξύ αυτών. Λέγουσι πάλιν προς τον τυφλόν· Συ τι λέγεις περί αυτού, επειδή ήνοιξε τους οφθαλμούς σου; Και εκείνος είπεν ότι προφήτης είναι.

Υπήρχαν πολλοί άρχοντες που είχαν πεισθεί ότι ο Ιησούς ήταν από τον Θεό, διότι πώς να δεχτούν ότι μπορεί άνθρωπος αμαρτωλός να κάνει όχι μόνο ένα θαύμα, αλλά πολλά που είναι πρωτοφανή και μεγάλα. Θα ερωτήσει εύλογα κάποιος, 'γιατί αυτοί που διαφώνησαν δεν πήραν φανερά θέση υπέρ του Κυρίου;' Σ' αυτό το ερώτημα απαντά ο ίδιος ο ευαγγελιστής Ιωάννης λέγοντας: «Αλλ' όμως και εκ των αρχόντων πολλοί επίστευσαν εις αυτόν, πλην διά τους Φαρισαίους δεν ώμολόγουν, διά να μη γείνωσιν αποσυνάγωγοι. Διότι ηγάπησαν την δόξαν των ανθρώπων μάλλον παρά την δόξαν του Θεού» (Ιωάννης, ιβ΄:42-43).

Αλλά όπως τότε, έτσι και σήμερα πολλοί άνθρωποι φοβούνται ή ντρέπονται να ομολογήσουν τον Χριστό, για να μην χαρακτηριστούν ως θρησκόληπτοι, αναχρονιστικοί, ουτοπικοί και ανάξια υπολήψεως άτομα.

Όταν ο Θεός καλεί κάποιον σε δόξα αληθινή και αυτός επιζητά την μάταια και φρούδα δόξα των ανθρώπων, αποδεικνύει το ποσό ανάξιος είναι μιας τέτοιας πρόσκλησης.

Έσυ τι λέγεις για αυτόν που σου άνοιξε τα μάτια;', ρώτησαν τον πρώην

τυφλό, πιθανά περιμένοντας μήπως από φόβο δώ σει κάποια δυσμενή απάντηση για τον Κύριο και έτσι να Τον αμφισβητήσουν πιο δικαιολογημένα. Αυτός δεν φοβήθηκε αλλά με θάρρος απάντησε ότι προφήτης είναι. Χαρακτήρισε δηλαδή τον Κύριο σαν ένα εμπνευσμένο αλλά και θαυματουργό, απεσταλμένο από τον Θεό προφήτη.

Δενπίστευσαν λοιπόν οι Ιουδαίοι περί αυτού ότι ήτο τυφλός και ανέβλεψεν, έως ότου εφώ ναξαν τους γονείς αυτού του αναβλέψαντος και ηρώτησαν αυτούς, λέγοντες· Ούτος είναι ο υιός σας, τον οποίον σεις λέγετε ότι εγεννήθη τυφλός; πως λοιπόν βλέπει τώ ρα; Απεκρίθησαν προς αυτούς οι γονείς αυτού και είπον· Εξεύρομεν ότι ούτος είναι ο υιός ημών και ότι εγεννήθη τυφλός· Πως δε βλέπει τώ ρα δεν εξεύρομεν, ή τις ήνοιξε τους οφθαλμούς αυτού ημείς δεν εξεύρομεν· αυτός ηλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε, αυτός περί εαυτού θέλει λαλήσει. Ταύτα είπον οι γονείς αυτού, διότι εφοβούντο τους Ιουδαίους· επειδή ήδη είχαν συμφωνήσει οι Ιουδαίοι, εάν τις ομολογήση αυτόν Χριστόν, να γείνη αποσυνάγωγος. Διά τούτο οι γονείς αυτού είπον ότι ηλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε.

Η αμφιβολία των Ιουδαίων για το αν ο άνθρωπος που ανέκριναν ήταν τωόντι τυφλός εκ γενετής, τους ανάγκασε να φωνάξουν τους γονείς του, και να τους ρωτήσουν. Οι γονείς ναι μεν ομολογούν ότι αυτός είναι ο γιος τους και ότι γεννήθηκε τυφλός, αλλά αποδεικνύονται αγνώμονες προς τον ευεργέτη του παιδιού τους, φοβούμενοι πως αν ομολογούσαν τον Κύριο, θα γινόταν αποσυνάγωγος, γεγονός που θα είχε άσχημες συνέπειες στις κοινωνικές και οικονομικές τους σχέσεις με τους συνανθρώπους του περιβάλλοντός τους. 'Εμείς δεν γνωρίζουμε τίποτα, ηλικία έχει ρωτήστε αυτόν', ήταν η απάντησή τους, στην ερώτηση, 'πως έγινε καλά;'.

Εφώ ναξαν λοιπόν εκ δευτέρου τον άνθρωπον, όστις ήτο τυφλός, και είπον προς αυτόν· Δόξασον τον Θεόν· ημείς εξεύρομεν ότι ο άνθρωπος ούτος είναι αμαρτωλός.

Πόσον χαμερπείς και συκοφάντες ήταν; Προσπαθούν με πονηρό τρόπο να αφαιρέσουν την δόξα από τον Χριστό, λέγοντας ότι γνωρίζουν ότι είναι αμαρτωλός, οπότε άνθρωπε ομολόγησε ότι δεν είναι αυτός που νομίζεις και δόξασε τον Θεό. Ξεχνούν βέβαια ότι λίγο πριν ο Ιησούς τους είχε προκαλέσει λέγοντας, 'τις εξ υμών ελέγχει με περί αμαρτίας;' και κανένας δεν είχε την τόλμη να του πει κάτι (Ιωάννης, η':46).

Απεκρίθη λοιπόν εκείνος και είπεν· Αν ήναι αμαρτωλός δεν εξεύρω· εν εξεύρω, ότι ήμην τυφλός και τώ ρα βλέπω. Είπον δε προς αυτόν πάλιν·

τι σοι έκαμε; πως ήνοιξε τους οφθαλμούς σου; Απεκρίθη προς αυτούς· Σας είπον ήδη, και δεν ηκούσατε· διά τι πάλιν θέλετε να ακούητε; μήπως και σεις θέλετε να γείνητε μαθηταί αυτού. Ελοιδόρησαν λοιπόν αυτόν και είπον· Συ είσαι μαθητής εκείνου· ημείς δε του Μωϋσέως είμεθα μαθηταί. Ημείς εξεύρομεν ότι προς τον Μωϋσήν ελάλησεν ο Θεός· τούτον όμως δεν εξεύρομεν πόθεν είναι.

Με θάρρος ο πρώ ην τυφλός και άσημος επαίτης απαντά, θα λέγαμε πιο αναλυτικά ως εξής: 'Σεις οι μορφωμένοι και νομικοί λέτε ότι είναι αμαρτωλός, αυτό δεν το ξέρω, αλλά αυτό που ξέρω σίγουρα είναι ότι με έκανε από τυφλό να βλέπω, γεγονός που για μένα αποδεικνύει ότι δεν είναι αμαρτωλός', Αυτοί πάλι τον ρωτούν 'πώς σου άνοιξε τα μάτια;', μάλλον προσπαθώντας να μην φανεί ότι αποστομώθηκαν από τις απαντήσεις του τυφλού. Ο τυφλός παρατηρεί μετά την εκ νέου εμφάνιση των Φαρισαίων, την αμηχανία τους και έτσι αντί να αμύνεται όπως έκανε μέχρι τώρα περνά στην επίθεση, ρωτώντας τους με κάποια δόση ειρωνείας, 'Σας είπα και δεν ακούσατε, είσθε κουφοί ή μήπως θέλετε και εσείς να γίνεται μαθητές Του ; Επειδή τους αποστόμωσε καταφεύγουν στην αγένεια. Λοιδόρησαν τον τυφλό διότι έγινε μαθητής του Χριστού, ενώ αυτοί καυχώνται ότι ήταν μαθητές του Μωυσή και για να δικαιολογήσουν την άρνηση τους είπαν, 'εξ άλλου ο Θεός ελάλησε στον Μωυσή, τούτον δεν εξεύρομε από πού είναι' .

Βέβαια αυτοί που δίδασκαν τον νόμο, έπρεπε να γνωρίζουν ότι ο Μωυσής που επικαλούνται είχε προφητέψει λέγοντας, 'Προφήτη εκ μέσου σου θέλει αναστήσει εις σε Κύριος ο Θεός σου εκ των αδελφών σου ,ως εμέ αυτού θέλετε ακούει' (Δευτερονόμιον, η':15).

Και ενώ ο Χριστός τους έδωσε όλες τις αποδείξεις, η μισαλλοδοξία τους του έκανε να Τον απορρίψουν, όπως είχαν απορρίψει και τον Μωυσή οι περισσότεροι από τους συγχρόνους του. Για αυτό ο Κύριος τους έλεγξε λέγοντας, 'Διότι εάν πιστεύετε εις τον Μωϋσήν, ηθέλετε πιστεύσει εις εμέ· επειδή περί εμού εκείνος έγγραφεν' (Ιωάννης, ε':46). Απαντούν για τον Κύριο περιφρονητικά, δεν αναφέρουν καν το όνομα Του, όταν λένε 'τούτον όμως δεν εξεύρομεν πόθεν είναι', ενώ σε προηγούμενη ανάλογη περίπτωση κάποιοι είχαν πει, 'Αλλά τούτον εξεύρομεν πόθεν είναι· ο δε Χριστός όταν έρχεται, ουδείς γινώσκει πόθεν είναι' (Ιωάννης, ζ':27). Αποδεικνύονται ψεύτες, ομολογούν η αρνούνται την γνωριμία τους με τον Κύριο, ανάλογα με τα πονηρά τους σχέδια. Το μίσος και ο άκρατος εγωισμός τους, τύφλωσε τον νουν τους, ώστε να μην θέλουν να αναγνωρίσουν τον Μεσσία που εξ άλλου

περίμεναν.

Απεκρίθη ο άνθρωπος και είπε προς αυτούς· Εν τούτω μάλιστα είναι το θαυμαστόν, ότι σεις δεν εξεύρετε πόθεν είναι, και ήνοιξέ μου τους οφθαλμούς. Εξεύρομεν δε ότι αμαρτωλούς ο Θεός δεν ακούει, αλλ' εάν τις ήναι θεοσεβής και κάμνη το θέλημα αυτού, τούτον ακούει. Εκ του αιώνος δεν ηκούσθη ότι ήνοιξέ τις οφθαλμούς γεγεννημένου τυφλού. Εάν ούτος δεν ήτο παρά Θεού, δεν ηδύνατο να κάμη ουδέν.

Ήφοβος ο πρώην τυφλός ελέγχει τους διδασκάλους του λαού Ισραήλ. Τόσο λοιπόν 'απωλέσθη η σοφία των σοφών', ώστε να αρνούνται γεγονότα φανερά; Πράγματι κάθε είδους απιστία είναι κάτι το θλιβερό. Αλλά θλιβερότερο ακόμη είναι αυτό το είδος της απιστίας, δηλαδή εκείνων που γνωρίζουν την αλήθεια αλλά πεισματικά αρνούνται να την παραδεχθούν. Νομίζουν ότι είναι σοφοί, αλλά αρνούνται 'το έξοχον της γνώσεως του Ιησού Χριστού', στην οποίαν γνώση 'επιθυμούν οι Άγγελοι να παρακύψωσι' (Α' Πέτρου, α' : 12). Αντιτάσσει ο τυφλός την γενικά αποδεκτή αλήθεια μεταξύ των πιστών, 'ότι το θαύμα είναι απαραίτητα έργο του Θεού, το οποίο εκτελεί σαν απάντηση στην προσευχή την οποία εισακούει. Επομένως αφού έγινε το θαύμα, εισακούστηκε η προσευχή του Χριστού, άρα ο Χριστός δεν είναι αμαρτωλός όπως τον χαρακτηρίζετε αλλά Άγιος. Εδώ πρέπει να πούμε, ότι ο λόγος του τυφλού ότι ο Θεός δεν ακούει αμαρτωλούς, ισχύει για τους ασεβείς και αμετανόητους εμπαίκτες των θείων, που πεισματικά επιμένουν στην αμαρτία. Όμως Θεός ακούει και σώζει όλους τους αμαρτωλούς που μετανοούν για τις αμαρτίες τους και Τον επικαλούνται. Άλλωστε ο Κύριος Ιησούς ήλθε για να σώσει το απολωλός και δέχεται αμέσως την προσευχή του μετανοούντος όσο αμαρτωλός και αν είναι, όπως π.χ. του ενός από τους δύο ληστές που είχαν σταυρωθεί μαζί Του.

Απεκρίθησαν και είπον προς αυτόν· Συ εγεννήθης όλος εν αμαρτίαις, και συ διδάσκεις ημάς; και εξέβαλον αυτόν έξω.

Στην αρχή οι Φαρισαίοι ίσως έλπιζαν ότι ο πρώην τυφλός θα αρνηθεί τον Χριστό με το καλό ή με την απειλή να τον κάνουν αποσυνάγωγο. Έλαβαν όμως τέτοια ψυχρολουσία και εξευτελισμό, αυτοί οι 'πρώτοι', από έναν αμόρφωτο ζητιάνο, ώστε κατελήφθησαν από μανία. Τον βρίζουν άνανδρα σαν μεγάλο αμαρτωλό και στιγματισμένο εκ γενετής τυφλό. Πώς λοιπόν να δεχθούν την αλήθεια που είπε ο Κύριος ότι γεννήθηκε τυφλός όχι γιατί αμαρτήσε αυτός (πότε άλλωστε πρόλαβε;) ή οι γονείς του, 'αλλά διά να φανερωθώσι τα έργα του Θεού εν αυτό'. Τον ρωτούν οι Φαρισαίοι, 'Συ διδάσκεις εμάς;', σαν να του

λένε, 'τολμάς να εκφέρεις αντίθετη άποψη σε εμάς τους σοφούς διδασκάλους του νόμου και ανώ τερους άρχοντες του Ισραήλ;', φανερώ νοντας έτσι το πραγματικό τους πρόσωπο με τη γλώσσα των αλαζόνων και υπερήφανων. Τελικά δεν του είπαν απλά να φύγει αλλά τον πέταξαν έξω.

Ήκουσεν ο Ιησούς ότι εξέβαλον αυτόν έξω, και ευρών αυτόν είπε προς αυτόν. Συ πιστεύεις εις τον Υιόν του Θεού; Απεκρίθη εκείνος και είπε. Τις είναι, Κύριε, διά να πιστεύσω εις αυτόν; Και ο Ιησούς είπε προς αυτόν. Και είδες αυτόν και ο λαλώ ν μετά σου εκείνος είναι. Ο δε είπε. Πιστεύω, Κύριε. και προσεκύνησεν αυτόν.

Ο Κύριος δεν ήταν δυνατόν να αφήσει τον πρώην τυφλό σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή μόνο του, αλλά πήγε και τον βρήκε. Έτσι και όλους εμάς, όταν όλοι μας λησμονήσουν ή μας αποστραφούν ή μας διώξουν, εξαιτίας της πίστης μας στον Χριστό, ο Κύριος θα μας βρει και θα μας ενδυναμώ σει, σύμφωνα με το γραμμένο, 'Δύναται γυνή να λησμονήση το θηλάζον βρέφος αυτής, ώστε να μη ελεήση το τέκνον της κοιλίας αυτής; αλλά και αν αύται λησμονήσωσιν, εγώ όμως δεν θέλω σε λησμονήσει. Ιδού, επί των παλαμών μου σε εξωγράφισα. τα τείχη σου είναι πάντοτε ενώπιόν μου' (Ησαΐας, μθ':15).

Χωρίς αμφιβολία ο Κύριος Ιησούς γνώριζε τα βάθη της καρδιάς του πρώην τυφλού, αλλά με την ερώτηση, 'Συ πιστεύεις εις τον Υιόν του Θεού;', του ανοίγει μία είσοδο από την οποία θα περνούσε το φως Του, όχι μόνον για τους οφθαλμούς του αλλά για την σωτήρια της ψυχής του. Ο πρώην τυφλός Τον ρώτησε, 'Τις εστί, Κύριε για να πιστεύω εις αυτόν;', διότι δεν είχε δει τον ευεργέτη του μετά την θεραπεία που του έκανε. Απαντώντας ο αγαθός Κύριος φανέρωσε σε αυτόν τον παραπεταμένο και εξουθενωμένο από τους Φαρισαίους, την υψίστη αλήθεια, ότι Αυτός ήταν ο Υιός του Θεού. Τότε ο θεραπευθείς τυφλός είπε, 'Πιστεύω Κύριε' και Τον προσκύνησε.

Και είπεν ο Ιησούς. Εγώ διά κρίσιν ήλθον εις τον κόσμον τούτον, διά να βλέπωσιν οι μη βλέποντες και να γείνωσι τυφλοί οι βλέποντες. Και ήκουσαν ταύτα όσοι εκ των Φαρισαίων ήσαν μετ' αυτού, και είπον προς αυτόν. Μήπως και ημείς είμεθα τυφλοί; Είπε προς αυτούς ο Ιησούς. Εάν ήσθε τυφλοί, δεν ηθέλετε έχει αμαρτίαν. τώ ρα όμως λέγετε ότι βλέπομεν. η αμαρτία σας λοιπόν μένει.

Ο ερχομός στην γη του Ιησού Χριστού έφερε κρίση στον κόσμο, διότι αποτέλεσε σημείο αντιλεγόμενο (Λουκάς, β':34) και πέτρα σκανδάλου (Α' Πέτρου, β':8). Όμως ο Χριστός ήλθε στον κόσμο, όχι για να τον κρίνει και για να τον καταδικάσει αλλά για να τον σώσει με την θυσία

Του πάνω στο σταυρό του Γολγοθά, όπου πλήρωσε σαν αναμάρτητος για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων και αναστήθηκε για να δικαιώνει όσους πιστεύουν και Τον επικαλούνται στη ζωή τους. Αυτή η βασική αλήθεια του Ευαγγελίου είναι σαν ένα 'δοκιμαστήριο' που ξεχωρίζει τους ανθρώπους, φανερώνοντας τον χαρακτήρα και την διάθεση τους. Όλα εξαρτώνται από την θέση που θα πάρει ο άνθρωπος απέναντι στον Ιησού Χριστό και το ευαγγέλιό Του, για την σωτήρια του.

Οι Φαρισαίοι καυχιόταν ότι δεν ήταν πνευματικά τυφλοί όπως ο απλός λαός, αλλά φωτισμένοι και ικανοί να καθοδηγούν τους άλλους. Στην ερώτησή τους προς τον Κύριο, 'Μήπως και ημείς είμεθα τυφλοί;', πήραν την δέουσα απάντηση από τον Κύριο, που κατά τη γνώμη μας πιο αναλυτικά θα μπορούσε να διατυπωθεί ως εξής: 'εάν ήσασταν τυφλοί, δηλαδή είχατε άγνοια, δεν θα σας καταλογιζόταν αμαρτία. Τώρα όμως λέγετε ότι 'βλέπουμε', δηλαδή πιστεύετε ότι είστε φωτισμένοι και κατέχετε τα κλειδιά της γνώσεως και ότι γνωρίζετε και ερμηνεύετε σωστά τον νόμο και τους προφήτες. Όμως απορρίπτετε τον προφητευμένο Μεσσία που έστειλε ο Θεός, γι' αυτό η αμαρτία σας μένει.

Συνεπώς είναι πολλή άσχημη πνευματική αρρώστια η υπερηφάνεια, της οποίας πατέρας είναι ο διάβολος. Επειδή όλοι κινδυνεύουμε αν δεν προσέξουμε να αρρωστήσουμε απ' αυτή, να μη ξεχνάμε τα γραμμένα στο Ευαγγέλιο του Χριστού:

'εάν τις μεταξύ σας νομίζη ότι είναι σοφός εν τω κόσμω τούτω, ας γείνη μωρός διά να γείνη σοφός' (Α' Κορινθίους, γ':18).

'εάν τις νομίζη ότι εξεύρει τι, δεν έμαθεν έτι ουδέν καθώς πρέπει να μάθη.' (Α' Κορινθίους, η':2).

'ο νομίζων ότι ισταται ας βλέπη μη πέση' (Α' Κορινθίους, ι':12).

'εάν τις νομίζη ότι είναι τι ενώ είναι μηδέν, εαυτόν εξαπατά' (Γαλάτας, ς':3).

'Εάν τις μεταξύ σας νομίζη ότι είναι θρήσκος, και δεν χαλινώνει την γλώσσαν αυτού αλλ' απατά την καρδίαν αυτού, τούτου η θρησκεία είναι ματαία' (Ιακώβου, α':26).

Είναι προσωπική ομολογία όλων όσων πιστέψαμε και επικαλεστήκαμε τον Κύριο, ότι Αυτός ήρθε στη ζωή μας και ενώ ήμασταν πνευματικά τυφλοί, μας άνοιξε τα μάτια και αρχίσαμε να βλέπουμε και να βαδίζουμε στον δρόμο Του, που οδηγεί στον αιώνιο προορισμό μας, την Βασιλεία των Ουρανών. Όμως ο αντίδικός μας ο διάβολος, 'ως λέων ωρυόμενος περιέρχεται ζητών τίνος να καταπίη' (Α' Πέτρου, ε':8). Γι' αυτό καλό είναι να λάβουμε σοβαρά τις προτροπές

**του λόγου του Κυρίου, ώ στε πάντοτε να αγρυπνούμε προσευχόμενοι
δια του Αγίου Πνεύματος, ώ στε να μη πέσουμε στον πειρασμό της
υπερηφάνειας, γεγονός που θα συνεπάγεται την εκ νέου απώλεια της
πνευματικής μας όρασης. Αμήν.**